

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 mm

No. 12.

En Sørgesang

over

en Dreng fra Gaarden Sværstad og to
Piger fra Haugsteen i Rakkestad, som en
Aften i September Maaned 1864 druk-
nede i Elven, derved, at Egen fantrede.

Den Enne af Pigerne var Drengens
Kjæreste.

Mel. Den fulde Maane osv. eller Carl og Emma.

Naar Herren falder, maa vi føje
Os i hans faderlige Bud,
Om haard nok for vort matte Øje
Hans Faderkalden end ser ud:
Vi vide bør, at es hernede
For os er andet varigt Sted,
End stræbende at forberede
Vor Aand for Himlens Herlighed.

Bal os, naar Timen engang kommer,
(Og Gud se Lov, vi ved den ej!)
At vi skal stædes for vor Dommer,
Om da vi vandret har vor Vej
Saa, at vi tillidsfuld forlader
Vor Skolegang i Livet her,
Og barnligt raabe kan: „O Fader,
Hav Tak, hav Tak! Jeg Din nu er!“

V box 21:627

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200

0

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

200

Septemberfolen venligt luer
Henover Fjelde, over Dal,
Og spejler sig i Bølgens Buer,
Som om den til en Højtid skal —,
Og Kirkens Klokkे hjærligt falder
Til Bon og Andagt En og Hver,
Og mangen jordisk Tanke falder,
For Frelseren at være nær.

Men En sad længe nok og grued,
Og holdt sin Bon — saa vil man tro —
Indtil han over Fjorden skued
Et Ansigt milbt, der mod ham lo.
Han saa de klare, milde Blifte
At vinke ham fra Strandens bort;
Og modstaa — nej, han funde ikke,
Men var paa modsat Side fort.

Og Havn i Havn de verled omme
Og lange Tanke, som de bar
Saavel i Dagverk, som i Drømme
Om hvad de for hinanden var;
De talte glad om Fremids Dage
— mens Haand i Haand saa trofast laa —
Og skued med et Smil tilbage
Paa dem, som de i Mindet saa.

De aned ikke, at Sekunder
Af Livet deres Elskov var,
Og endnu mindre, at der under
Ethvert et Smil, som Leben bar,

Laa tunge, stærke Alfstedssukke
Fra Alt, hvad der er kjært paa Jord —
Af nej, hvor funde Elligt opduske
Dog i en Barm hvor Glæden bor!

De leved og de aanded ene
For hvad der laa i deres Bryst.
Til Livets støjsfulde Scene
Stod ikke deres Hu og Lyft.
Skjønt unge fatted de dog Begge,
At Glædens hulde Blomster gro
Helsi vil omkring de simple Vægge,
Hvor Gudssrygt bygget har sit Bo.

Men Dagen glider — han tilbage
Til Everstad efter maa asted, —
Og da han sit Farvel vil tage,
Hun og Veninden følge med.
Endnu en Stund de dele vilde
Den klare, vakre Højtidskvæld,
Og kvæges af det rene, milde,
Forsfriskende Naturens Væld.

Og Baaden ud fra Strandens gynger
Saa frit, som om den Intet bar,
Og Drengen Nareparret slunger
Saa let, som om en Fjær der var.
Hun er jo med — hans bedste Eje,
Hun sidder der jo, Blif mod Blif!
O, Intet mægter at opveje
Den Fragt, som han paa Hjemvej sit!

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm

0
10

20 30

40 50

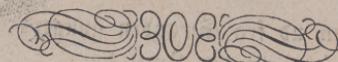
60 70

80 90

100 10

Men troles Volge kan ej bære
Et elsket Par i Fred paa Barm;
Og før de komme Strandens nære,
De synke i dens vaade Arm.
Om Hjælp de raabe; af, men Ingen
Der findes, som dem hjælpe kan,
Undtagen Han bag Stjerneringen —
Bor egen Gud og Frelsermand!

Og Volgen lusker sig og kvæder
Eu Gravfang midt i Nattens Skjød;
Men hjemme Mange, Mange græder
Bed denne sorgelige Død. —
O græd ej I, som er tilbage,
Føld ingen Saarer dog for dem;
Thi de i Kærlighedens Dage
Jo vandred til det bedste Hjem!

Paa Olsens Forlag. Trykt hos Axelsen i Sarpsborg.